

οικία ἀντανακλῶται τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας, καὶ τὸ ἤκουσε θόρυβον πολλὸν μουσικῶν ὀργάνων καὶ κυανοῦν τοῦ ὀρίζοντος, καὶ τὸ κυανοῦν τοῦ κόλπου, τὰ καὶ συνοδίαν πολυπληθῆ εἶδε πλησιάζουσαν. Ἡ πάντα ἐφάνησαν πένθιμα καὶ μελαγχολικὰ εἰς αὐτὸν, καὶ εἰς τὴν ἀκμὴν εὐρέθη νὰ ῥιφθῆ ἐντὸς τοῦ κρατῆρος, ἀνὸς ὁ δὴν ἄνθρωπος τοῦ δὲν τὸν ἐμπόδιζε.

Διαφυγῶν δὲ ἤδη καὶ δεῦτερον τὴν αὐτοχειρίαν, καὶ πάσας τὰς συγχωρήσεις τοῦ ἐξαντλήσας ὅπως ἐπιτύχη συγγνώμης, ἐπέβη πλοίου τινὸς φέροντος προσκυνητὰς εἰς Παλαιστίνην.

Εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, τὸν ἱερὸν τάφον, τὴν ἁγίαν πόλιν, ἐκεῖ ἐπορεύετο εὐρήσων τὴν δραπέτιδα εὐδαιμονίαν, τὴν εἰρήνην, τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς· ἐκεῖ ἐσκόπει νὰ ἐνδιατρίψῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ θλιβεροῦ βίου του, πᾶσαν ἐν τῷ κόσμῳ ἐλπίδα ἀποβελῶν, νὰ κατασκηνώσῃ ἐν μέσῳ τῶν μοναχῶν τῶν ἀπειρωστάντων τὴν ζωὴν αὐτῶν πρὸς φύλαξιν καὶ λατρείαν τοῦ τάφου τοῦ Σωτῆρος· ἐκεῖ δὲν ἤθελεν εἰσελθεῖν νὰ τὸν καταλάβῃ ὁ δυστυχῆς τοῦ μάντεως οἰονομίας. Ὑπὸ τὸν στυρόν τοῦ Ἰησοῦ δὲν εἶχε πλέον νὰ φοβηθῆ τὴν ἄτιμον λαίμητόμον. Καὶ νὰ εὐσεβῆ ταῦτα σχέδα καθύστερ γλυκειάς καὶ εὐφροσύνης τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας τοῦ διαπλοῦ, ὥστε, ὅτε πρωῖαν τινὰ — γᾶ! γᾶ! ἀνεκράξεν ὁ ναυγῶν, ἐσώθη! ἀπεκρίθη ὁ Μανδαῖος.

Καὶ δὴ, ἅμα φθὰς εἰς Ἱερουσαλήμ, διεκρίνωσε τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ πρὸς τὸν ἠγούμενον τῶν δυτικῶν πατέρων, καὶ δόκιμος ἐγένετο. Ἐζήτησε δὲ οὕτω εἰς διάστημα τριῶν ὄλων μηνῶν, εὐδαίμονα αἰθανόμενος ἑαυτὸν καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀναπαυόμενος, ὅτι ἐσπέραν τινὰ, ἐπειδὴ μετὰ τὸ δεῖπνον, ὁ ἠγούμενος τῶν ἔκαμνε παρατηρήσεις τινὰς ἐπὶ τοῦ κανονισμοῦ καὶ τῆς τάξεως τῆς μονῆς, ὑπὲρ αἰφνιδίας καὶ ἀνεξήγητου καὶ παραπλησίας τῶν πεπωμένων καταληθθεῖς ὀργῆς, ἤρπασε μαχαίριον τι καὶ τὸν ἠτείλησε. — Ὡ! τὸ ἐλπίπω προδήλως ὅτι εἶμαι προωρισμένος εἰς τὸ ἐγκλημα! εἶπε μετ' ἀπογνώσεως πάραυτα συνελθόν. Καὶ τὸν ἐσυγχώρησε μὲν ὁ ἠγούμενος, τὸν ἀπέβαλεν ὅμως ἀμέτῳ τοῦ μοναστηρίου.

Ἡ περίστασις δὲ αὕτη τὸν ἐπειρεν ἐντελῶς ὅτι ὄρειλε νὰ ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος. Καὶ ἡ ἰδέα αὕτη κατέστη πλέον ἢ πίστις, ἢ πεποιθήσις, ἢ ζωὴ του. Τὸν κατέθλιβε καὶ τὸν ἐστενοχώρει τότεν λεταρῶν, ὥστε οὐδὲ κἂν ἐφραντάσθη πλέον νὰ διαφύγῃ τὰς παρεμπλοκάς τῆς· τὸν ἠλέκτριζε, τὸν εἴλκυεν ἀκαταπαύστως, ἐλάμβανε πᾶσαν μορφήν ὅπως τὸν ἐξαπατήσῃ καὶ τὸν παρασύρῃ, μετεμορφώθη ἐπὶ τέλους εἰς ἀνίαν ἐρωτικὴν καὶ ὁ Μανδαῖος δὲν ἐσυλλογίσθη πλέον παρὰ νὰ ἐπανίδῃ τὴν Νικόλην· εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἐπανίδῃ τὴν πατρίδα του, τὴν Γαλλίαν του, τὴν γενέθλιόν του πόλιν τῶν Παρισίων, ἧς ἦτο τέκνον· οὐδ' ἠδυνήθη νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην ταύτην· ἐπανῆλθε λοιπόν.

Τὴν 1 δὲ Μαΐου 1463 εἰσηλθεν εἰς Παρισίους διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου, μετὰ πενταετῆ σχεδὸν ἀπουσίαν. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε διατηρήσει τὸ ἐκτὸς τῶν Παρισίων ἐν Μοντμάρτηρ οἰκημᾶ του ἐπρεπε νὰ διέλθῃ τὴν συνοικίαν τῶν Ἀγορῶν ὅπως φθάσῃ εἰς αὐτό. Ἄλλ' ἵνα δὲ ἀποφύγῃ τὴν θέξιν τοῦ τροχοῦ καὶ τοῦ ἰκριώματος, ἔκαμν ἐξελιγμὸν τινὰ, καὶ εἰσῆρχετο ἤδη εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Γαρνέλλων, ὅτε καὶ βατάνου τὸν ἐσυρεν πρὸς ἑαυτὸ κατεῖχε

Δὲν ὑπόκειτο πλέον ἀμφβολία· δύναμις τῆς μάχης τοῦ ὄρει τὸν Μανδαῖον· καὶ τότε ἐνδεδυκὸς ἢ πεποίθησις αὐτοῦ περὶ τούτου, ὥστε ἐκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ μετ' ἐγκαρτηρήσεως περιέμεινε. Ὁ τῆς εἶχε προῖρε τὸ ὄνομα τῆς Νικόλης· ἔλαβεν ἄρα ἑθιμικὰ τινὰ πρὸς τὰ πρότω ὅπως ἴδῃ τοὺς φίλους, ὅτε δὲ ἀνεγνώρισε τὴν Νικόλην, οἱ πᾶσι ἐκάμθησαν, καὶ νὰ στηριχθῆ λειποθυμῶν περὶ τοῖχον ὑπάγε. Ἐτετέλεσται! Ἐὰν ἐν ὡρᾷ τῶν συμῶν καὶ λήθῃς ἠδυνήθη ποτὲ νὰ ἀμφιβάλῃ περὶ πεπωμένου αὐτοῦ, ἐὰν ἐλπίς τις εἶχεν εἰσελθεῖν τὴν ψυχὴν του, ὦ! καὶ ἐλπίς καὶ ἀμφιβολία δάσθησαν ἀπέναντι ἐνὸς μόνου βλέμματος. Διὰ ἀγαπήσει, καὶ τρυπερὰ μάλιστα, τὴν θυγατέρα τοῦ δημίου. Καὶ μολοντοῦτο ἠθέλησε νὰ ἐπανίδῃ τὸν δημίου, καὶ ἐτρεφε, ὅσον οἱ τρέμοντες πόδες τῶν τρυπερῶν, ἵνα ἴδῃ τὴν εὐθυμὸν συνοδίαν, καὶ ἐπὶ βραχέως ὅτι δὲν ἠπατήθη· ὅτι ἡ προπεμπόμενη ἦ, ἡ Νικόλη αὕτη, ἡ πάντοτε ἀκμαία καὶ πάντοτε θελκτικὴ καὶ χαριεστὰ. Ἡ Νικόλην πρῶτος, ἡ μελανόφθαλμος, τῆς ὁποίας ἦτον ὁ θρόνος τῆς γλυκύτητος. Ἡ Νικόλην ἀγαπήτατα αὐτὸν, ἡ δολώτατα νὰ μὴν ὑπενόησεν μολοντοῦτο πορευομένη ἤδη εἰς δευτέρην τὴν τῶν γάμου, χωρὶς νὰ ῥίψῃ κἂν ἐπ' αὐτοῦ παραμυθίας βλέμμα· ἀλλ' ἤδη ἦν ἄλλη Νικόλη τὸν ἐκείνη! ἡ θυγάτηρ τοῦ δημίου! ἡ γυνὴ τοῦ δημίου! Ἄ! ἀνεκράξε τέλος καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς τεθλιμμένης καρδίας του· εἶμαι χαμένος ἄνθρωπος!

Πᾶς δὲ ὅστις εἶπε εἰς ἑαυτὸν — ἀπόλωλεν ἀνευδοκίμως! πίπτει καὶ πλέον νὰ ἐπιζητή· πνίγεται καὶ δὲν τείνει πλέον τὴν κεφαλὴν τὰ θύρα τῆς παραλίας· ἐλπέει τὴν ἐλπίδα τὴν θέλει πλέον. Ἄλλ' ὄχι, ὁ Μανδαῖος πλέον ἐλπίδα, καὶ μέλλοι ἀόριστον, αἶνε τὸν τρυπερῶν. Καὶ διελογίσθη μὲν ἀκόμη νὰ ἐπανίδῃ προλαβὼν τοιοῦτου μέλλοντος, ἀλλ' ἐσκέφθη ἠθέλε διαφύγῃ τὸ ἰκριώμα οὐδὲ διὰ τοῦ μέλλοντος ἀποῦ αὐτοχειρίας γίνονται ὑπὸ τὰ ὄμματα λαοῦ. — Οὕτω, δὲν ἠθέλε διαφύγῃ ἐν τούτῳ κόσμῳ τὴν ἀτιμίαν, ἐν δὲ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ οὕτω διασκεφθεῖς, διάσκειψις τρυπερὰ! ἐλαβὲν ἠθέλεν πεποίθησιν ὅτι ὄρειλε νὰ περιμένῃ τὸν δημίου, ὅτι, τὸ νὰ θελήσῃ νὰ ὑπεκφύγῃ αὐτὸν εἰσθαι παραφροσύνη. Καὶ ἔκτοτε τελεία πλὴν φροσύνη κατέλαβεν αὐτόν· ἔκτοτε πᾶν μέρος αὐτοῦ κατεῖχε